

РЕШЕНИЕ

№ 4249

гр. София, 28.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 23.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **12949** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 195б от Закона за водите /ЗВ/ във връзка с чл. 166 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез юрк. Д. Д., против Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 347/25.10.2019 г., издаден от директора на Б. дирекция „И. район“ /БД И./ - [населено място], с който на основание чл. 195б, ал. 1 и 2 във вр. с чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 194, ал. 2 от ЗВ е установено по основание и размер задължение на [фирма], представляващо дължимата такса за водовземане по разрешително № 1146/28.08.2002 г., издадено от Министъра на околната среда и водите, изменено и продължено с разрешително № 1146/04.12.2006 г., продължено с Решение № РР-1004/29.07.2010 г., издадени от Директора на БД И., и на осн. §9 ПЗР на ЗВ, за периода 01.01.2018 г. – 31.12.2018 г., в размер: главница – 3 490,90 лв., ведно с дължимата лихва за периода на забава общо в размер на 244,38 лв.

В жалбата се въвеждат доводи за незаконосъобразност на обжалвания АУПДВ, като издаден при съществено нарушение на процесуалните правила и при съществено нарушение на материално- правните разпоредби. Твърди се, че срокът за издаване на АУПДВ не е спазен, както и срокът за съобщаването му. Допълва се, че актът не отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК, тъй като не е мотивиран – не съдържа фактически и правни основания за издаването му. Сочи се, че проверките не са били обективно извършени, тъй като не се твърди при тях да са били засечени водомерните

устройства за реално изразходваното количество водни маси и следователно нямало как да бъде установено действително пропуснатото количество вода за напояване. Претендира се отмяната на АУПДВ.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от юрк. П., който поддържа жалбата на заявените основания. Претендира разноси по представен списък.

Ответникът – Директор на Б. дирекция „И. район“ - [населено място], чрез процесуалния си представител експерт с юридическо образование Н. Г., оспорва жалбата. Подробни съображения излага в писмени бележки по съществуващото на спора. Не се претендира присъждане на разноси.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не участва в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София - град, Второ отделение, 50-ти състав, след като прецени събраните по делото доказателства и съобрази доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

[фирма] притежава Разрешително за водоползване № 1146/28.08.2002 г., издадено от Министъра на околната среда и водите. Разрешителното е за воден обект: Язовир „Б., с общ обем 9,05 млн. куб. м. (мъртъв обем 0,680 млн. куб. м), изграден на р. К., в землището на [населено място] и [населено място], [община], област П., с цел на водоползването: напояване – 5678 дка поливни площи, лимит на ползваната вода – до 6,5 млн. куб. м./годишна, със срок 28.08.2006г. В разрешителното е посочено, че като измервателни устройства в укрепен профил в началото на ГНК „Б.“ е монтирана водомерна рейка.

Между страните не се спори относно фактите, че Разрешително за водоползване № 1146/28.08.2002 г. е изменено и продължено с разрешително № 1146/04.12.2006 г., продължено с Решение № РР-1004/29.07.2010 г., издадени от директора на БД И., което е с краен срок 31.12.2016 г.

В разрешителното е посочено, че за правото на водоползване се заплащат такси в размер, определен в съответствие с чл. 2, ал. 1 и 2, т. 2 – Раздел I от „Тарифа за таксите за правото на водоползване и/или разрешено ползване на воден обект“ (ПМС № 154/2000 г., обн. ДВ бр. 65/2000 г., изм. и доп. бр. 97/2001 г. и ПМС № 23/02.02.2004 г., обн. ДВ бр. 11/2004 г.) за напояване, за действителната категория на повърхностните води.

По делото не се твърди и не са ангажирани доказателства, че срокът на действие на разрешителното е подновен след 31.12.2016 г.

С Декларация по чл. 194б от ЗВ Изпълнителният директор на [фирма], като титуляр на Разрешително № 1146/31.12.2010 г., е посочено иззето количество за периода 01.01.2018 г. – 31.12.2019 г.: 2 237 760 куб.м. и дължима сума 3 490,90 лв., с посочена цена 0,0012 лв./куб.м., съгласно чл. 12 от Тарифата от 2017 г.

На 06.06.2019 г. е била извършена проверка от Е. К. П. на длъжност младши експерт в дирекция „Контрол“ при БД И. – [населено място] и в присъствието на Н. И. Д. на длъжност главен експерт в дирекция „Контрол“ при БД И. – гр. , П., обективирана в Констативен протокол № ПВ2-125/06.06.2019 г., при която са били определени дължими суми от [фирма] за такси за водоземане за периода 01.01.2018 г. – 31.12.2018 г. по Разрешително № 1146/28.02.2002 г., издадено от Министъра на ОСВ, продължено и изменено с Решение № РР-1004/29.07.2010 г., издадено от директора на

БД И., в размер на 3 490,90 лв. при цена 0,0012 лв./куб.м., съгласно Тарифата от 2017 г.

Констативен протокол № ПВ2-125/06.06.2019 г. е предявен на титуляра с Писмо изх. № ПО-02-388/11.06.2019 г. Със същото писмо, изпратено на основание чл. 195б, ал. 2, т. 3 от ЗВ, [фирма] като титуляр по Разрешително № 1146/28.02.2002 г., издадено от Министъра на ОСВ, продължено и изменено с Решение № РР-1004/29.07.2010 г., издадено от директора на БД И., е поканено доброволно да заплати дължимата сума за периода 01.01.2018 г. – 31.12.2018 г., възлизаща на главница: 3 490,90 лв., върху която следва да се начисли дължимата лихва за периода на забава. Дружеството е уведомено, че при неспазване на 7-дневния срок за доброволно изпълнение, ще се предприемат действия за принудително събиране заедно с лихви и разноски от НАП по реда на ДОПК. Писмото, видно от известие за доставяне, е получено на 13.06.2019 г.

Изпратено е и писмо изх. № ПО-02-388(2)/19.08.2019 г., с което на осн. чл. 26 от АПК [фирма] е уведомено, че започва процедура по принудително събиране на незаплатените доброволно в срок такси за периода 01.01.2018 г. – 31.12.2018 г., с което му е указана възможността да се яви в БД И. да се запознае със събраните доказателства в административното производство по установяването на публичното задължение. Указано е също, че на осн. чл. 34 от АПК, за да се гарантират правата му като заинтересована страна в иницирираното административно производство от административния орган, че е осигурена възможност да се запознае с административната преписка и всички документи към нея, като при желание може да се снабдят с препис от доказателствата по преписката, както и да изразят становище по събраните доказателства, да правят писмени искания и възражение – в случай, че са заплатили задължението си или част от него да представят доказателство за това. Уведомлението е получено от [фирма] на 21.08.2019 г., видно от известие за доставяне.

Към датата на издаване на процесния АУПДВ, дружеството не се е възползвало от дадените му на основание чл. 34 от АПК права, не е направило възражение срещу определената от адм. орган такса и не е внасяло други суми по сметка на БД И. за заплащане на дължимите такси за периода 01.01.2018 г. 31.12.2018 г.

Производството е приключило с постановяване на оспорения АУПДВ № 347/25.10.2019 г. Същият е съобщен на жалбоподателя на 31.10.2019 г., а жалбата е заведена чрез ответника до Административен съд София - град на 06.11.2019 г.

При така изведените фактически констатации, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на съдебно оспорване акт и в законоустановения за това срок.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от директора на Б. дирекция „И. район“, който съгласно разпоредбата на чл. 195б от ЗВ е компетентен да издава актове за установяване на публично държавно вземане относно вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси от същия закон. В този смисъл, процесният АУПДВ е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия по закон и в рамките на отредената му териториална компетентност.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на акта – посочени са: издателят на акта; дължимата сума; периодът, за който е дължима, както и правното основание, на

което е изчислена. В съответствие с чл. 195б, ал. 2 от ЗВ са посочени и писмените доказателства, въз основа на които е съставен актът: разрешително за водовземане от повърхностен воден обект № 1146/28.02.2002 г., изменено и продължено с разрешително № 1146/04.12.2006 г., продължено с Решение № РР-1004/29.07.2010 г., подадената от дружеството декларация по реда на чл. 194б от ЗВ, констативният протокол № ПВ2-125/06.06.2019 г., в който са установени задълженията, поканата за доброволно изпълнение, уведомлението за започване на производството по принудително събиране на вземанията, както и липсата на възражения срещу определената такса. Изложени са и фактическите и правните основания за издаването му. Детайлно са посочени фактите и обстоятелствата, обосновали извод, че дружеството не е заплатило дължимите такси за водоползване за 2018 г. Мотиви се съдържат както в самия акт, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка и по-конкретно в констативния протокол. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на органа. При издаването му са спазени специалните административнопроизводствени правила по ЗВ, като е съставен констативен протокол и на жалбоподателя е предоставена възможност за доброволно заплащане на задълженията, както и за представяне на възражения по започналото административно производство.

Не се споделят от съда бланкетните твърдения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и липсата на мотиви. В АУПДВ са посочени достатъчно детайлни и разбираеми мотиви за неговото издаване. Жалбоподателят не твърди, а и не ангажира доказателства, че е извършил дължимите плащания на таксата за водовземане за процесния период. Нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Такива съществени нарушения на административнопроизводствените правила не се констатираха.

Неоснователно е и възражението на жалбоподателя, че са допуснати съществени нарушения на производствените правила, тъй като не е спазен 14-дневният срок за издаване на АУПДВ, както и поради неспазване на 3-дневният срок за връчване на административния акт. АУПДВ е издаден на основание чл. 195б, ал. 1 и 2 от ЗВ, според които разпоредби вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси по този закон се определят с АУПДВ от директорите на басейнови дирекции, издаден по реда на чл. 16б от ДОПК. Актът се съставя въз основа на писмени доказателства, които следва да бъдат събрани, като в настоящия случай преди издаването на акта е дадена възможност на жалбоподателя да извърши доброволно плащане на сумата, след това, поради липса на доброволно плащане дружеството е било уведомено за започване на процедура по принудително събиране на неплатените вземания като му е била дадена възможност за възражения. Едва след това органът е пристъпил към издаване на АУПДВ. С други думи, в конкретния случай, с оглед защита интересите на засегнатата страна, срокът няма как да бъде 14-дневен от започване на процедурата. Дори да се приеме, че срокът за издаване на АУПДВ е 14-дневен и същият не е спазен, този срок не е преклузивен, а инструктивен и неспазването не може да погаси задължението на дружеството и не може да доведе до неиздаване на АУПДВ, доколкото такава вземане е налично.

Действително, съгласно чл. 61, ал. 1 от АПК, органът следва да връчи индивидуалния административен акт в тридневен срок от издаването му, но неспазването на този срок не може по никакъв начин да бъде основание за отмяна на акта на това основание.

Целта на посочения срок е да дисциплинира органите при връчването на издаваните актове. Съществено би било невръчването на акта и настъпването на негативни последици от това невръчване, каквото в настоящия случай не е налице. АУПДВ е съставен на 25.10.2019 г. и връчен на представител на жалбоподателя на 31.10.2019 г. Съдът приема, че получаването на писмото не зависи от волята или действията на административния орган, а от лицето връчващо писмото, както и от поведението на съответния адресат. В настоящия случай АУПДВ е достигнал до жалбоподателя в рамките на 6 дни след издаването на акта, което е минимален срок за това. Освен гореизложеното, правото на обжалване на акта възниква с получаването на АУПДВ, а не при постановяването му. Поради това, съдът намира, че не са нарушени правата на жалбоподателя, което да доведе до отмяна на акта на процесуално основание.

Оспореният акт е постановен и в съответствие с приложимите материалноправни норми. По делото безспорно се установява, че в полза на дружеството – жалбоподател е издадено разрешително № 1146/28.02.2002 г., изменено и продължено с разрешително № 1146/04.12.2006 г., продължено с Решение № РР-1004/29.07.2010 г., за правото на водовземане от повърхностен воден обект – язовир „Б.“, с цел на водовземането – напояване, с лимит на ползваната вода до 6,5 млн. куб. м/годишно, с разрешен режим на водовземането: през месеците април, май, юни, юли, август, септември и октомври, с краен срок на действие на разрешителното – 31.12.2016г. Срещу правото да ползва вода от посочения воден обект, при определени параметри, дружеството дължи заплащане на такса, определена по Тарифа за таксите за правото на водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383 от 29.12.2016 г., в сила от 01.01.2017 г., обн. ДВ бр. 2/06.01.2017 г., в сила от 01.01.2017 г. Не се спори по делото и че за периода 01.01.2018 г. – 31.12.2018 г., дружеството е останало задължено към ответника за такса за право на водовземането, което задължение е установено с АУПДВ. Безспорно е също по делото, че установената в акта сума за процесния период не е заплатена при дадената от ответника възможност за доброволно погасяване на задължението. Жалбоподателят не оспорва начина, по който е изчислено задължението му за съответния период, а единствено бланкетно оспорва, че проверките не са били извършени обективно - без да са засечени водомерните устройства за реално изразходваното количество водни маси.

Съгласно чл. 194, ал. 1 от ЗВ, за правото на използване на водите се заплащат различни такси, сред които и такса за водовземане от повърхностни води, какъвто е настоящият случай. Тази такса се определя на базата на отчетения обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в наредбата по чл. 117а (чл. 194, ал. 2 от ЗВ). Според ал. 6 на чл. 194 от ЗВ размерът на таксите по ал. 1, т. 1 - 3, начинът и редът за тяхното изчисляване и заплащане се определя с тарифа на Министерския съвет. За отчетен период 01.01.2018 г. – 31.12.2018 г. действаща е Тарифа за таксите за правото на водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383 от 29.12.2016 г., в сила от 01.01.2017 г., обн. ДВ бр. 2/06.01.2017 г., в сила от 01.01.2017 г.

Според разпоредбата на чл. 194а, ал. 1 от ЗВ, отчетният при водовземането обем вода или обемът на отпадъчните води се измерва посредством отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства. Идентични са и разпоредбите на чл. 7, ал. 1 от Тарифата за таксите за водовземане.

С разпоредбата на чл. 194б от ЗВ (приложимата редакция ДВ, бр. 61/2010 г.) е въведено задължение за титулярите на разрешителни, ежегодно към 31 януари на

следващата година да представят информация за изчисляване на дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на Министерството на околната среда и водите. Образецът по ал. 1 съдържа данните съгласно тарифата по чл. 194, ал. 6 от ЗВ, въз основа на които се изчислява таксата. По подадената декларация директорът на басейнова дирекция извършва проверка за съответствие на информацията с резултатите от собствения мониторинг, показанията на измервателните устройства и/или с резултатите от извършения през годината контрол. Когато в декларацията се установят несъответствия с информацията по ал. 3, които засягат основата и размера на определената такса, директорът на басейновата дирекция издава АУПДВ, с който се коригира декларацията (чл. 194б, ал. 4 от ЗВ, редакция ДВ, бр. 98/2018 г.)

В случая при извършената проверка по реда на чл. 194б, ал. 3 от ЗВ на данните в декларацията за отчетения период е установено съответствие между декларираното от жалбоподателя и установеното от ответника. Количеството изразходвани водни маси през 2018 г., посочени в оспорения акт, съответстват на посочените в декларацията на дружеството по чл. 194б от ЗВ за съответния период. Поради тази причина органът е изчислил размера на дължимата такса за водовземане, на основание данните от представената декларация по чл. 194б от ЗВ, за което е уведомил дружеството, като му е предоставил срок за доброволно плащане. Тъй като доброволно плащане не е постъпило в предоставения срок, дружеството е уведомено за започване на процедура по принудително събиране на вземането, както и за съставянето на АУПДВ. Жалбоподателят не е представил доказателства, от които да се установи друг размер на отчетения воден обем за отчетения период, различен от декларирания, дори напротив - от доказателствата, предоставени по делото, се установява, че декларираният е реалният размер на отчетения воден обем.

Съдът кредитира като верни релевантните данни в съставения от длъжностни лица констативен протокол, отразяващ декларираното от титуляра иззето водно количество, в резултат на което правилно е определен размерът на публичното вземане в издадения АУПДВ, на основание чл. 12, ал. 1, т. 3 от Тарифата. Размерът на таксите е определен на базата на посочените в декларацията по чл. 194б от ЗВ отчетени годишни обеми, приложен корекционен коефициент за напояване, когато отчетеният обем на вода е по-голям от обема вода, изчислен по съответните норми на водопотребление, определени в Наредбата за нормите за водопотребление за съответните култури – 1,3; единичен размер на таксата по чл. 12 от Тарифата – 0,0012 лв. / 2 237 760 куб.м. × 0,0012 лв. × 1,3 = 3 490,90 лв/. Предвид гореизложеното съдът намира, че размерът на дължимата такса за водовземане за процесния период е законосъобразно определен,

съобразно методиката, посочена в ЗВ и Тарифата, посочени в АУПДВ. Жалбоподателят не е представил доказателства за наличие на монтирано и отговарящо на нормативните изисквания измервателно устройство, чрез което да се установи действително отнетият воден обем за 2018 г. В самата декларация по чл. 194б от ЗВ също не са вписани данни за разходомерно устройство към онзи момент. Не се твърдят и не са доказани извършени плащания от страна на дружеството – жалбоподател, като с оглед липсата на отменителни основания, съдът счита, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Относно определената лихва, съдът съобрази следното: По аргумент от чл. 84 от ЗЗД забавата настъпва след изтичане на определения срок без да е необходимо да бъде връчвана покана за доброволно изпълнение. В случая, съгласно чл. 194б, ал. 2 от ЗВ, задължението се внася до 15.02 на следващата година, поради което периодът на забавата за отчетения период е от 16.02.2019 г., както е приел административният орган. Като ползва електронния калкулатор на официалната страница на Националната агенция за приходите – http://nraapp03.nra.bg/web_interest/check_upWS.jsp, съдът намира дължимата лихва за забава за правилно определена.

Предвид установените факти от значение за спора следва извод, че не са налице основанията на чл. 146 АПК за отмяна на оспорения АУПДВ - актът е издаден от компетентен орган, спазена е установената форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, съобразен е и с материалноправните разпоредби и съответства на целта на закона.

Съдът намира жалбата за неоснователна, поради което същата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на оспорващото дружество не следва да се присъждат разноски. Ответникът не претендира присъждането на такива, поради което съдът не следва да се произнася по този въпрос.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд София – град, Второ отделение, 50-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], против Акт за установяване на публично държавно вземане № 347/25.10.2019г., издаден от директора на Б. дирекция „И. район“ - [населено място].

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: